

den i modsat Retning interesserede Part — Statskassen — ifølge Sagens Natur tav stille og lod Agitationen have fri Bane. Giheller har det derfor kunnet undre Flertallet, at Regjeringen i det foreliggende Lovforslag har troet at maatte tage Hensyn til den nu engang tilstedeværende Opinion og gjøre den Indrømmelser, som den maatte dog, ret beset, i og for sig finder mindre velbegrundede. Flertallet ledes til denne Antagelse ved den Omstændighed, at Skibsafgiften kun er foreslaaet nedsat og ikke ophævet; thi erkjendte man Opinionens Berettigelse, kunde man ikke være bleven staaende paa Halvveien. Det skulde da være, at Statskassen ikke kunde give Afkald paa hele Indtægten, men til en saadan Slutning kan man vanskelig komme, naar der henses til, at Statskassen samtidig alene paa 3 Positioner (og tilbøds uden en tilsvarende Opinions Tryk) har kunnet give Afkald paa en omtrent lignende Indtægt, nemlig:

paa Olier	cirka 450,000 Kr.
paa Nis	— 380,000 — og
paa Salt	— 370,000 —

ialt cirka 1,200,000 Kr.

eller omtrent det Tredobbelte af den beregnede Indtægt af den bibeholte Skibsafgift.

Det forekommer saaledes Flertallet, at, hvis Opinionsen om Skibsafgiftens Forfæstlighed er berettiget, bør man affæste den forfæstelige Afgift, i modsat Fald bør man fastholde den ubestaaende. Naar man imidlertid har troet at burde holde sig til Midtveien ved i Lovforslaget paa den ene Side at bibeholde Afgiften og paa den anden Side at halvere den, saa turde denne Vej vise sig at være ubødig. Flertallet føler sig forvisset om, at den omtalte Opinion paa ingen Maade vil finde sig tilfredsstillt ved Afgiftens delvise Affæstelse, og det kan i saa Henseende støtte sig til Udtalelser under Sagens 1ste Behandling (se Tidenden for 9de Januar d. A., Sp. 152), der gaa ud paa, „at under visse Forudsætninger kan det endog saa komme Skibsarten til Stude, at Skibsafgiften reduceres“.

Saa man nu end ikke saa vidt, som denne Udtalelse synes at antyde, nemlig: at den foreslaaede Nedfættelse endog skulde kunne vække Utilfredshed, er det dog utvivlsomt, at den Opinion, som man har ment at afvæbne ved en Smødekommun, kun vil betragte Nedfættelsen som et midlertidigt Afdrag paa en Fordring, hvis Berettigelse dermed er indrømmet, og ved den første den bedste Leilighed vide at sætte den saaledes erkjendte Fordrings fulde Inddrivelse igjennem,

Flertallet er derfor tilbøieligt til at antage, at det, naar man tror det nødvendigt at tage Hensyn til den oftnævnte Opinion, vilde være bedre for alle Parter, om man strax gjorde Skridtet fuldt ud. Men samtidig maa det dog ikke glemmes, at der ved Siden af den Opinion, der her har været fremhævet, tillige staar en anden, som i Landstinget gjentagende har fundet Udtryk dels igjennem forskjellige Dagsordener, dels igjennem den Bestænkning, som Landstingets Udvalg afgav, da et lignende Lovforslag første Gang (i Samlingen 1873—74) var til Forhandling, og hvori det bl. A. (se Side 2) hedder:

„Dermed har Flertallet, Meldior dog undtagen, troet, at der var overveieende Grund til at fastholde Landstingets i Sessjonen 1871—72 afgivne Votum, hvorved Thinget bilsigede den af Regjeringen foreslaaede Affæstelse af Skibsafgifterne for den indenrigske Fart, men, hvad Skibsafgiften for den udenrigske Fart angik, udtalte sig for, at den nuværende Afgiftssats af 24 f. pr. Ton burde bibeholdes. Flertallet har nemlig ikke kunnet overbevise sig om, at Thinget har set urigtigt, naar det har antaget, at den Interesse, det for Landets Borgere kunde have at faae denne Afgift efter Regjeringens Forslag nedsat til 16 f. pr. Ton, vilde staa i et altsor utilstrækkeligt Forhold til det Tab, Statskassen vilde lide ved Nedfættelsen.“

Men ikke nok med, at Flertallet i Landstingets næstforegaaende Løbsudvalg føler sig overbevist om Rigtigheden af Thingets tidligere Antagelse overfor Skibsafgiften, udtaler det sig endvidere umiddelbart efter saaledes:

„Saa meget mere finder Flertallet Grund til at tilraade Bibeholdelsen af Saltolden og Skibsafgiften for den udenrigske Fart, som det føler sig overbevist om, at der er andre af de i Roudsasset omhandlede Afgifter, som det vilde være til langt større Fordel for Befolkningen at erholde ophævede eller nedfætte, forudsat at det skulde findes rigtigt paa andre Punkter at lade indtræde den Indtægtsafgang af osv.“

Det vil af denne Henvisning tilstrækkelig tydeligt fremgaa, at der staar Opinion mod Opinion, og det kunde synes, som om Finanzministeren netop i sit Forslag har taget tilbørligt Hensyn til begge ved at dele dem lige imellem. Dette kan dog kun siges at være Tilfældet under Forudsætning af, at begge de modstridende Meninger have omtrent lige Berettigelse.

Flertallet skal derfor tillade sig noget nærmere at undersøge Berettigelsen af den Opinion, der forlanger Affæstelse af Skibsafgiften — en Afgift, der er saa betydelig, at den repræsenterer en Kapitalverdi af mellem 20 à 25 Millioner. Agitationen mod Skibsafgiften har som bekjendt benyttet mange og forskjellige